

Sexy Naughty Nerdy

-west- เข็ม
kanapy ทาว

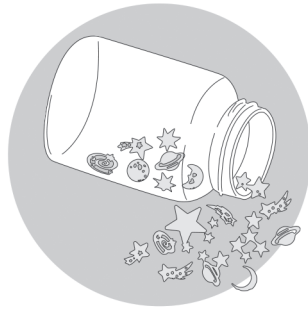
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

**Sexy
Naughty
Nerdy**

www.facebook.com/everyyyyy

Sexy Naughty Nerdy

Sexy Naughty Nerdy

-west- ใช้นู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2338-9

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หากวันหนึ่งจำเป็นต้องเดินออกจากเส้นทางเดิมที่เคยวางแผนเอาไว้มาตลอด พลัดหลงเข้าไปอยู่ในทางเดินใหม่ที่ไม่คุ้นเคย แม้ในใจจะบอกให้ก้าวต่อไป อย่าลังเล แต่สมองกลับร่ำร้องสั่งว่าเราไม่ควรจะเดินต่อไปในทางนั้น...คุณ会选择เชื่อเสียงตะโกนจากสมอง หรือเสียงกระซิบผะแผ่วในใจคะ

ถ้าถามคำถามนี้กับน้องรูป เขาคงจะยกทฤษฎีบางข้อ หรือยกตัวอย่างฮอริโมน ที่มีผลต่อความคิดและอารมณ์มาอธิบายประกอบคำตอบให้เราฟัง แล้วก็น่าจะพยายามตอบด้วยเสียงมั่นคงว่าเขาจะฟังเสียงจากสมองเท่านั้น แต่หากลองมองลึกเข้าไปในดวงตากลมภายใต้แว่นตาของเขา คุณอาจจะเห็นแววไหวระริกด้วยความไม่มั่นใจก็เป็นได้นะคะ เพราะแม้ว่าสมองจะอยู่เหนือจิตใจ แต่หากถึงคราวที่ความรู้สึกบางอย่างกำลังครอบงำทั้งสมองและหัวใจแล้ว คำตอบที่ได้น่าจะมาจากความรู้สึกมากกว่าไม่ใช่หรือคะ

หากคุณกำลังเลือกไม่ได้ หรือเลือกแล้วแต่รู้สึกว่ามันยังไม่ใช่ว่าคำตอบที่ต้องการ แบบที่น้องรูปของเรากำลังเป็นอยู่ เช่นนั้นแล้วลองคิดทบทวนดูอีกทีดีมั๊ยคะ ไม่ว่าจะ คำสั่งจากสมองหรือหัวใจ ขอแค่เป็นทางเดินที่หากเลือกก้าวต่อไปในทางนั้น คุณจะไม่มีวันเสียใจกับคำตอบของตัวเอง แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Chapter 01

HELLO STRANGER

"ก้อง..."

คนเราไม่อาจรักกันด้วยแรงโน้มถ่วงของโลก ดั่งนั้นไม่น่าแปลกใจที่
ไอแซก นิวตัน จะถือพรหมจรรย์จนวันสุดท้ายของชีวิต

"ระหว่างนี้จะไปช่วยที่ร้านผมไหมล่ะ"

ขณะที่ไอน์สไตน์กล่าวทิ้งไว้ในจดหมายเมื่อคราวที่ทฤษฎีสัมพัทธภาพ
ยังไม่เป็นที่เข้าใจนัก

"เป็นร้านเล็กๆ นำร่องลดการใช้ทรัพยากร ชายอุปกรณพกพาที่ใช้ลดขยะ
กับมีส่วนที่เปิดเป็นร้านกาแฟ"

ว่ามีพลังที่มีอำนาจมหาศาลอย่างหนึ่งซึ่งวิทยาศาสตร์ยังไม่มีคำอธิบาย
อย่างเป็นทางการ

"ร้านอยู่ไม่ห่างจากบีทีเอส เดินทางสะดวก หรือจะพักที่นั่นก็ได้ คุณจะ
ลดค่าใช้จ่ายเพราะค่าจ้างไม่เยอะเท่าไหน"

เป็นพลังที่รวมและควบคุมพลังอื่นๆ ทั้งปวงเอาไว้ อยู่เบื้องหลังปรากฏ
การณ์ใดๆ ที่ปฏิบัติการอยู่ในเอกภพ

"ไว้เรียนจบแล้วค่อยเปลี่ยนงานก็ได้ ตรงนั้นมีทำเวิร์กช็อปเรื่อยๆ น่าจะ
เหมาะกับโปรเจกต์ที่คุณเสนอ ผมเองก็ออกต่างจังหวัดบ่อย อยู่เสียที่นั่น
จะได้เจอกันสะดวกขึ้น"

พลังนั้นเรียกว่าความรัก

"ลองเอากลับไปคิดก่อนแล้วกัน ยังไงค่อยมาบอกผมอีกที"

บ้าน่ะ ใครจะเอาเรื่องนี้มาจับสาวกัน

ทันทีที่ผมมั่นใจแล้วว่ากำลังจะเรียนจบระดับปริญญาตรี แผนชีวิตก็ถูกวางต่อราวกับได้แจ็กพ็อตสองตาติดในเกมบันไดงู ศาสตราจารย์ดีออกเตอร์พิภพ ที่ปรึกษาและหัวหน้าภาควิชาชีววิทยายื่นทุนให้ผมโดยปราศจากเงื่อนไขพร้อมกันกับที่บริษัทเอกชนเงินเดือนสูงลิวเลนอตำแหน่งงานให้เป็นผู้ช่วยนักวิจัย เริ่มงานก่อนรับปริญญา ซึ่งทั้งสองทางอาจเปลี่ยนสายอาชีพในอนาคตไปโดยสิ้นเชิง

ผมเป็นนักเรียนทุนตั้งแต่จำความได้ พื้นฐานเป็นคนขี้เกียจ แต่โชคดีที่หัวดี ผมเป็นคนทีคะแนนสูงสุดในระดับชั้นเสมอไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ แม่เลยหวังว่าผมจะสอบเข้าแพทย์ตามสมัยนิยม แต่โรงเรียนยี่นโควดาคณะวิทยาศาสตร์ให้ก่อน และผมตอบรับทันที พังความหวังของพ่อแม่โดยไม่รู้จบปรึกษาใคร

สองปีถัดมาแม่ตรวจเจอมะเร็งระยะสาม พ่อแบ่งเงินเป็นสองส่วนคือเพื่อการศึกษาของผมและรักษาแม่

หนึ่งปีจากนั้นแม่เสียชีวิตจากการทำคีโมครั้งสุดท้าย

ผมกับพ่ออยู่กันตามอัตภาพ หมายถึงไม่ได้ร่ำรวยแต่ไม่ขัดสน เรามีเงินเหลือตามประกาศครอบครัวเล็กๆ พื้นเพพ่อเป็นคนจีนพลัดถิ่น อากงเป็นนักซ่อมนาฬิกา ประดิษฐ์เครื่องมือบอกเวลาร้านดังในเยาวราช แต่งงานกับสาวจีนที่นั่งสำเภามาไทยด้วยกัน มีลูกเกือบสิบคน ผมนับไม่ถ้วน พ่อแต่งงานกับสาวไทยที่เจอในย่านปากคลองตลาดเร็วกว่าใคร ทุกอย่างเรียบง่าย พ่อผมไม่ใช่ลูกคนโปรด หลังแต่งงานก็แยกตัวออกมาจากที่บ้านอาศัยความรู้งานช่างจากอากงทำงานเลี้ยงชีพตัวเอง

หลังอากงตาย พ่อได้สมบัติมาจำนวนหนึ่ง ส่วนญาติๆ ต่างห่างหายไปทีละน้อย หนึ่งปีรวมกันหนึ่งครั้งตามประเพณี ครอบครัวคนจีนน่าเบื่อสำหรับผมและพ่อน่าจะรู้สึกเบื่อเท่าๆ กันเมื่อต้องพูดให้อวดฐานะการงาน

ลูกชายคนโตได้ร้านนาฬิกาไป แม้ปัจจุบันร้านนั้นจะกลายเป็นร้านของชำไปแล้ว เขาขายร้านทิ้งเมื่อลูกชายได้งานในบริษัทเงินเดือนสูง คนอื่นๆ ไม่มีใครอยากทำงานของอากงแล้ว กว่าจะรู้ว่าไม่สามารถรักษาร้านไว้ได้อีกพ่อก็ทำอะไรไม่ได้มากกว่าปลงอนิจจัง ปลงมากไปหน่อยเพราะหลังจากผมรับปริญญา เขาก็ละทางโลกด้วยการออกบวชโดยไม่มีกำหนดสัก

พ่อพูดทิ้งท้ายไว้ว่าเรียนให้สูงเท่าที่มีโอกาส เขาไม่ได้กดดันในทางเลือก หลังเรียนจบ แค่นี้ก็ทำให้ผมคิด ผมไม่ใช่คนขยัน ไม่ได้มาจากครอบครัวร่ำรวย เข้าใจตลอดมาว่าที่ได้ทุนเรียนดีเพราะสมบัติที่อากงไม่ได้ตั้งใจทิ้งไว้แต่ยังเหลือร่องรอยอยู่ DNA ของคนฉลาดและพรจากเทพเจ้าโชคดีที่ผมสมมติตั้งขึ้นเอง ดังนั้นก่อนสมบัตินี้จะได้ใช้งานจนรอยหยักหายไป ผมก็ตัดสินใจบอกอาจารย์พิภพว่าต้องการเรียนต่อมากกว่าเริ่มวัยทำงาน

อาจารย์พิภพเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของผมตั้งแต่ปีหนึ่ง เจอกันครั้งแรกวันสัมมนาฯ ทุน เป็นอาจารย์วัยกลางคนที่ใจดี และเมตตาผมเป็นพิเศษ จนเพื่อนในรุ่นกระแหนะกระแหนบอยครั้งว่าผมเป็นคนโปรด

ความสำคัญของผมที่ถูกเรียกได้ว่าคนโปรด เกิดขึ้นในช่วงที่ค่ารักษาของแม่แพงขึ้น ผมขอลาจากอาจารย์แลกกับรายได้เล็กๆ น้อยๆ เพื่อซื้อของไว้สำหรับตัวเอง แม้ว่าสันดานจะเกียจคร้าน แต่ความรับผิดชอบยังมี หรืออาจเป็นเพราะอาจารย์มองเห็นความสามารถพิเศษของผมที่แม้จะขี้เกียจแต่ก็หัวดี ทุกครั้งที่สั่งงานมักได้งานเร็วกว่ากำหนด เขามอบหมายงานให้ทำบ่อยๆ จนสนิทกันมากขึ้นตามลำดับ ความเป็นคนโปรดนั้นชัดเจนขึ้นเมื่อในงานบวชพ่อที่จัดเล็กๆ เท่าพิธีกรรมทางศาสนาที่เรียบง่ายที่สุดจะมีได้ อาจารย์เดินทางไปร่วมอนุโมทนาด้วยการถวายปัจจัย และรับปากว่าจะช่วยดูแลผมในฐานะลูกหลานคนหนึ่ง ขอให้พ่อบวชอย่างไม่ต้องกังวล ซึ่งผมรู้ว่าพ่อไม่ได้เป็นห่วงผมขนาดนั้น เพราะถ้ากังวลก็คงไม่ทิ้งผมไว้กับโลกที่ไม่มีใครเหลืออยู่ลำพัง

ครอบครัวของอาจารย์พิภพเป็นครอบครัวนักวิชาการ ภรรยาทำงานเป็นนักวิทยาศาสตร์ในกระทรวง เขาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเต็มขั้น มีลูกชาย

หนึ่งคนที่ไม่พูดถึงนัก ผมได้พบหน้าเด็กนั่นครั้งแรกในวันที่ย้ายของออกจาก หอมาอยู่ร้านกาแฟ จากการสำรวจก่อนหน้านี้พบว่าร้านที่อาจารย์พูดถึง เป็นอาคารพาณิชย์สองชั้น ชั้นบนมีห้องสำหรับสต็อกสินค้า ห้องทำงาน และห้องน้ำ ผมสามารถใช้ครัวที่กาแฟได้ ส่วนที่นอนผมพอจะหาได้จาก การเปลี่ยนพื้นที่จัดเก็บของในห้องทำงานมาเป็นที่วางถุงนอน ตะกร้าผ้า และใช้ราวแขวนผ้ากับตู้หนังสือกันเป็นห้องส่วนตัวของตัวเอง

สองปีกับชีวิตแบบนี้ก็ไม่เลวร้ายเท่าไรหรอก เอาจริงถ้าพอตั้งหลักได้ผม อาจจะหาห้องพักถูกๆ อยู่ไปก่อน แผนระยะปีมันยาวเกินไป ถึงแม้จะเป็นที่ สะดวกสบายสำหรับการทำวิจัย ป.โท โคอตรๆ และประหยัดโคตรๆ ก็ตาม

"พี่จะอยู่แบบนี้จริงดิ"

เด็กคนนั้น คนเดียวที่สามารถไขกุญแจประตูเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวได้คือ ลูกชายของอาจารย์ เขาตัวผอม ผิวขาว ใส่แว่นหนาตะเซ หัวยุ่ง และสวมเสื้อผ้า ที่เดาได้ว่าพ่อแม่ซื้อให้เพราะแม่เงยหน้าเปิด ซะโงกคอคจากประตูด้านนอกก่อน ขยับให้ผมเห็นทั้งตัวว่ารูปร่างผอมแค่นั้น เขาอายุน้อยกว่าผม หรือไม่ก็คง เป็นคนอายุเท่ากันที่ขาดสารอาหารตั้งแต่ยังเด็ก แต่ไม่มีทางจะอายุมากกว่า แน่ๆ

"ผมเป็นลูก อ่า...อาจารย์พิภพ"

"อืม...ขออาศัยด้วยสักปีสองปีนะ"

"พ่อบอกพี่ไม่เรื่องมาก"

อาจารย์แอบเฝ้าที่เรื่องของผมกับที่บ้าน แน่นนอน การที่รับนักศึกษา คนหนึ่งมากินนอนในพื้นที่ของตัวเองควรปรึกษาครอบครัวให้เรียบร้อย แม้ว่า ผมจะเป็นผู้ชายและความสัมพันธ์ของผมกับเขาก็เป็นเพียงผู้ใหญ่ใจดีกับ เด็กที่บังเอิญทำงานถูกใจเท่านั้น

"แต่ไม่คิดว่าจะง่ายๆ ได้ขนาดนี้"

เด็กคนนั้นมองเลยไปด้านหลัง พื้นที่ส่วนตัวของผมมีขนาดเท่าผู้ชาย ส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรนอนพลิกตัวได้สองตลบครึ่งจริงๆ พื้นที่เล็ก

ไม่มีปัญหา ยกเว้นแต่ลมไม่เข้า อาจจะร้อนจนนอนไม่หลับ แต่ถ้าเปิดพัดลม ก็น่าจะช่วยได้

"ไม่อย่ากรบกรวมมาก"

"กวนขนาดนี้ไม่ต้องเหลือความเกรงใจแล้วครับ" เด็กหนุ่มว่าหน้าซื่อ ใช้นิ้วชี้ต้นแวนตัวเองขึ้น "ผมว่าไปนอนห้องใต้บันไดยังกว้างกว่า เป็นส่วนตัว กว่าด้วย ห้องนั้นไว้เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดไม่กี่ชิ้น ย้ายไปไว้ในห้องนี้ ก็ได้ แต่ที่ต้องทำความสะอาดหน่อย เดินสายไฟไว้ด้วย ปลั๊กไม่เยอะ อาจจะ ต้องต่อปลั๊กสามตา"

นั่นเป็นที่แรกที่ผมสังเกตเห็น แต่ไม่แน่ใจว่าในห้องมีอะไรสำคัญหรือเปล่า อาจารย์เองก็ให้แค่กุญแจร้านแล้วปล่อยให้จัดการตัวเอง ช่วงนี้อาจารย์พิภพ มีสัมมนาที่ภูเก็ต เขาว่าเรื่องทางร้านจะให้ลูกชายมาแนะนำ แต่ไม่ได้บอกว่าจะเข้ามาเมื่อไหร่

"ผมมานอนที่นี้บ่อยนะ ที่จริงพอร้านปิดพีจะนอนตรงไหนก็ได้ ชั้นล่าง ทั้งชั้นเป็นของพี แต่ห้ามพาผู้หญิงมานอนด้วย"

"ไม่เอามาหรอก่อน"

"ผมพูดเผื่อ ผมเข้าใจวัยเรามันวัยกัลดมัน"

ผมแทบนึกภาพไม่ออวนี่กัลดมันไม่ออก เขาเหมือนเด็กเนิร์ดในหนังฝรั่ง ที่ถ้าเสริมด้วยเหล็กดัดฟันแบบที่ครอบหัวแมงโคตรไซเล

หรือไม่ก็เหมือนอีกคนที่ดังๆ ในประเทศไทย

"เอ็งมีญาติเรียนรัฐศาสตร์ที่ชอบมีเรื่องกับนายกะ ปะวะ"

"หือ? ไม่นี่"

"หรือ หน้าคล้ายๆ คนดัง"

"เนติวิทย์หรือ"

กูอุตส่าห์พูดอ้อม โดนเด็กเวรนี้ตักมุกจนเบรกไม่ทัน

"ทักกันเยอะนะ โดยเฉพาะชื่อจริง ผมชื่อเนติธร อายุก็ไล่ๆ กันด้วย" คนพูดทำหน้าเซ็งก่อนเล่าต่อ "ที่มหา'ลัยเพื่อนเรียกว่าเนเน่ แต่จริงๆ ผมชื่อธูป ผมอยากให้เป็นชื่อผมว่าธูปมากกว่า เรียกว่าเนเน่เป็นการบูลลี่ แต่ผมไม่แคร์"

หรือก พวกนั้นมีความพยายามแต่ยังอ่อนหัด"

"แข็งแกร่งลัด"

"ไม่ขนาดนั้น พี่มีชื่อที่สั้นกว่าก้องกิดากรใหม่"

"มังกร"

นั่นนับเป็นชื่อที่สั้นแล้ว ผมนึกโกรธแม่ทุกครั้งที่เจอข้อสอบสั่งให้เขียนชื่อทุกหน้ากระดาษ ลำพังชื่อผมก็ยาวจะตายท่า ไม่นับรวมนามสกุลที่แปลงจากภาษาจีนมาอีกสี่ห้าคำ กว่าที่จะเขียนจนเสร็จก็แทบใช้เวลามากกว่าการทำข้อสอบหนึ่งข้อ

"ที่จริงพ่อพูดถึงพี่ว่าก้อง แต่ผมไปเห็นในใบประวัติ ชื่อพี่เทดี เลยคิดว่าคนตั้งน่าจะตั้งชื่อเล่นเพียวพี่ว่ากว่าก้อง ก้องกิดากราก่อน"

"เออ แต่ตายไปแล้ว"

เด็กหนุ่มยักษ์ใหญ่ ไม่แสดงความเสียใจ เพียงดันแว่นที่เลื่อนลงมาเพราะน้ำหนักเลนส์ขึ้นเป็นระยะ

"ผมช่วยยายของใหม่ แต่พี่ทำความสะอาดห้องเองนะ ผมไม่ชอบฝุ่น... จริงๆ ในห้องมีสติ๊กเกอร์เรืองแสงที่ผมแอบเอาไปติดไว้ตอนเด็กๆ ด้วย แต่เป็นส่วนตัวแล้วก็กว้างกว่านอนในซอกแนวๆ" เขาเสนอเงื่อนไข ดูเป็นเด็กประหลาดๆ แต่ก็ไม่แปลกใจที่เป็นลูกชายของอาจารย์พิภพและภรรยา ผมเชื่อว่าเมื่อเป็นการรวมตัวของไข่ที่มี DNA ฉลาดและสเปิร์มที่ปราดเปรื่องเด็กที่ออกมาถ้าไม่ใช่เจี๊ยะก็คงเป็นบ้า ไข่เด็กนี่เป็นคนที่กำลังระหว่างสองเส้นนั้น และแน่นอน ผมอยู่ในขอบเขตของคนเจี๊ยะที่อาจารย์พิภพมองเห็นเพชรในตมแบบเต็มๆ

"ปกติที่นี้จะมีพี่อีกคนเป็นบาริสต้า ทำแคชงกาแฟกับทำบัญชีในส่วนของคุณคาเฟ่ เขาไม่ทำงานมากกว่านั้น ไม่รู้ว่าเจอหรือยัง ชื่อพี่นั้นดี"

"ยังไม่เจอ"

"อ้อ เขาจะเข้าประมาณเก้าโมงครึ่ง ร้านเปิดสิบโมงถึงสามทุ่ม บางคืนพี่เขาก็ไปทำงานผับต่อ เป็นนักร้อง"

"ลูกศิษย์อาจารย์อีกคนหรือ"

"เปล่า เป็นพนักงานที่นี่แหละ แต่คนเดียวดูไม่ไหวเง โหนจะบัญชี สต็อก ประสานงาน ช่วงหลังๆ ผมไม่ได้ช่วยที่ร้านเยอะ ติดเรียนอะ"

ผมพยักหน้า เจ้าเด็กตัวเล็กกว่าเดินนำลงมาด้านล่าง

"เน่" เจ้าตัวหันมาทำหน้าหงิก ไม่ชอบชื่อที่เรียก "โอเค...รูป เรากำลังจะไปไหนกัน"

"ห้องใต้บันไดง"

รูปหัวใจถูกแจดอกเล็ก สีเงินแวววาวสะท้อนกับแดดยามเช้าที่ลอดผ่านหน้าต่าง ร้านนี้รีโนเวตจากอาคารธรรมดาๆ ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนถักสาน วัสดุที่ใช้ในร้านส่วนมากเป็นไม้ หรือของรีไซเคิลตามคอนเซ็ปต์รักโลกของอาจารย์ ไม่มีแอร์ แต่วัสดุกับต้นไม้ที่ปลูกในร้านช่วยให้รู้สึกเย็นตา ผมชอบการตกแต่งของร้านนี้ มีกลิ่นของดินและไม้แม้จะอยู่ท่ามกลางตึกสูงใหญ่ของมหานคร

"พี่อาจจะต้องระวังหน่อยตอนเข้าไปในห้อง เพดานมันเตี้ยลงเรื่อยๆ"

ประตูไม้เปิดออก อากาศห้องใต้บันไดไม่อบอุ่นอย่างที่คิด อาจเพราะมีพัดลมระบายอากาศติดไว้และทำงานตลอดเวลา รูปเปิดไฟในห้องเป็นไฟสีเหลืองนวล อุปกรณ์ทำความสะอาดถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ อย่างที่เจ้าของร้านว่า ใช้เวลาเก็บกวาดรวมทั้งหมดขยับไม่เกินสองชั่วโมง น่าจะเสร็จ เพดานห้องเป็นพื้นเอียงลาดลง ผมสามารถเดินผ่านประตูขนาดสองเมตรครึ่งเข้าไปได้ แต่จากนั้นค่อยๆ ต่ำลงตามความลึก ไม่เตี้ยจนติดพื้น เป็นห้องนอนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดกว้างกว่าตึ้นนอนบนรถไฟเกือบสองเท่า

"นี่แอบติดจริงอะ นึกว่าอยู่ในกาแล็กซี่" ผมเลิกคิ้ว เมื่อหันไปปิดไฟแล้ว เห็นแสงสีเขียวสะท้อนมาจากผนัง เป็นดาวดวงเล็กๆ กระจายตัวรอบห้อง รูปเปิดไฟ เภาจมูก

"ตอนเด็กๆ เป็นห้องโปรดของผม ก่อนย้ายบ้าน เข้ามาเล่นในนี้บ่อยๆ"

"แปลว่าที่นี่เป็นบ้านเก่าของอาจารย์เหรอ"

"ใช่ เป็นบ้านของคุณย่าอีกที ข้างบนนั่นเป็นห้องทำงานกับห้องนอน พอไปสร้างบ้านใหม่แถวรามอินทรา พบบ้านที่โน่นเสร็จก็เห็นว่าตึกนี้ว่าง

อยากลองทำอะไรเล่นๆ เลยเปิดคาเฟ่"

"ย้ายไปไกลเหมือนกันนะ"

"ตรงนั้นมีพื้นที่มากกว่า ขึ้นทางด่วนเบียดเดียวก็ถึงในเมืองแล้ว ผมติดรถพ่อเข้ามาเรียนตอนเช้า สวันเย็นๆ นั่งรถเมล์กลับบ้าน" เขาว่า ผมเคยไปที่นั่น นานๆ ที "นั่งรถสาธารณะโคตรนานเลย แต่ก็ดี จะได้อ่านหนังสือด้วย พอถึงบ้านก็เหนื่อย หลับปุ้ย"

"ทำไมไม่ค้างที่นั่นละ รถไฟฟ้าก็ผ่าน"

"ก็อยากค้างอยู่นะ ที่จริงก็ค้างบ่อยเลยแหละ แต่ที่นั่นดีชอบไปกลับบ้าน ผมได้ยื่นชื่อนันต์เป็นครั้งที่สอง บาริสต้าที่ไม่รู้ที่มาคนนั้น"

"ที่นั่นดีเป็นคนถือกุญแจอีกคน เขาจะไม่สบายใจถ้าผมอยู่คนเดียว ถ้าให้ผมค้างที่ร้าน หลังเสร็จงานจากผับที่นั่นดีต้องแวะเข้ามาดูความเรียบร้อยอีกที เขาชี้กั๊งวล"

"เพราะพ่อนายให้กุญแจเขาไว้ไงล่ะ"

"ใช่ แต่พ่อก็ให้กุญแจทุกคนที่ทำงานที่นั่นละ" โอเค ผมเข้าใจแล้วว่าทำไมคนชื่อนันต์ถึงเป็นกั๊งวลนัก "ที่นั่นดีหวังร้านนี้อย่างกับเป็นบ้านตัวเอง ผมแนะนำว่าอย่าทำร้านรถหรือทำข้าวของเสียหายนะ พ่อไม่ว่าหรอก แต่ที่นั่นดีเอาตาย"

"ผู้หญิงเหรออ"

"ผู้ชาย อายุยี่สิบแปด แม่เจอเขาในงานแต่ง ที่นั่นดีไปร้องเพลง เขาเป็นนักร้อง ผมบอกแล้วนี่"

"นักร้องอาชีพเหรออ"

"เปล่า" รูปปฏิเสธ เขาเดินออกจากห้อง และกลับมาอีกครั้งพร้อมมาส์กปิดปากสองชั้น ยื่นให้ผมหนึ่งชิ้น แล้วเกี่ยวเข้ากับหูตัวเองอีกหนึ่งชิ้น "บาริสต้า เขาทำได้หลายอย่าง เงินดีที่สดุคือนักร้องตามผับ แต่ที่นั่นดีไม่ชอบ เขาไม่ชอบกินเหล้า"

"เออ คนดีเหมือนฉันเลย" รูปเหลือบตามอง เชื้อครึ่งไม่เชื้อครึ่ง "มองอะไรไม่กินเหล้าจริงๆ"

"ผมไม่ชอบที่มันขม แล้วก็ทำลายสมอง"

"ฉันไม่ชอบที่มันแพง" เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ราคาถูกที่สุดที่เคยกินก็ขาดอง แต่ไม่เห็นสรรพคุณตามขวดอ้าง "เก็บเงินไว้ทำอย่างอื่นดีกว่า"

"พื้ันต์ก็ว่าอย่างนั้น เขาลำบาก ตอนแม่เล่าให้ฟังนะ เหมือนนั่งดูรายการวงเวียนชีวิต แม่เลยเมตตาพื้ันต์มาก เหมือนที่พ่อชอบพื้ละมั้ง"

"พูดเหมือนเป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่รักเลยว้ย"

"ไม่ใช่ เพราะเขารักต่างหากถึงต้องหาคนอื่นมาอยู่ด้วย แบ่งเบาความรักออกไป หารเป็นทศส่วน ผมได้สองในสาม ส่วนพื้กับพื้ันต์ได้ไปคนละหนึ่งส่วนหก"

ผมหัวเราะ ฐุเป็นเด็กที่มีสมาธิอยู่ในหัวตลอดเวลา คำนวณทุกอย่างเสร็จสรรพทั้งกับในเรื่องที่ไม่จำเป็น

"ปกติผมทำงานช้ากว่าคนอื่นประมาณครึ่งหนึ่ง ถ้าหนึ่งชั่วโมงที่ทำงานเสร็จหนึ่งชิ้น ผมต้องใช้เวลาชั่วโมงครึ่ง เพราะฉันถ้าผมช่วยที่ทำงาน..."

"พอละ ไม่ต้องตั้งสมมติฐาน ทำเลย"

"ผมไม่ได้ตั้งสมมติฐาน แค่คำนวณเวลานิดหน่อย เพื่อที่จะคิดว่าผมจะทำให้พื้เก็บห้องเสร็จช้าลง"

"จ้ันไปช่วยขนของข้างบนลงมาก่อนดีกว่า ฉันเก็บในห้องนี้เอง เอาไปไว้ในห้องน้ำได้ใช่ไหม พื้ันต์ของนายจะบ่นหรือเปล่า"

"ได้ แต่ของที่ยังต้องวางนอกห้องต้องวางเป็นระเบียบหน่อย อย่างน้อยก็ก่อนเก้าโมงครึ่ง"

ผมมองนาฬิกา ยังมีเวลา โชคดีที่เมื่อคืนนั่งตรวจข้อสอบเด็กปีหนึ่งให้อาจารย์จนสว่างเลยมาเร็ว

"วันนี้ไม่มีเวิร์กช็อป ผู้จัดการของนอกร้านให้เรียบร้อยแล้วค่อยกลับมาเก็บของในห้องก็ได้ ให้พื้ันต์จัดการคนเดียวไหว"

เขาพูดถึงงานส่วนที่ผมนำต้องรับผิดชอบ คือจัดการดูแลเวิร์กช็อปที่จะสอนในร้าน รวมไปถึงหาอีเวนต์โปรโมटरร้านและรณรงค์เรื่องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้คุ้มค่า

โปรเจกต์สำหรับปริญญาโทของผมก็เกี่ยวกับเรื่องการทำจัดขยะ เป็นไปในทิศทางของวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมมากกว่าซึ่งวิทยาแต่นำมา เชื่อมโยงกันได้ถูกใจอาจารย์ เป็นโปรเจกต์ที่ทำต่อยอดจากช่วงปริญญาตรี ยืนยันความสำเร็จจากเงินรางวัลประกวดในระดับมหาวิทยาลัย และได้รางวัล อีกสองสามรายการเมื่ออาจารย์นำไปเสนอในต่างประเทศ ซึ่งผมไม่ได้สนใจ จำนวนถ้วยประกาศมากกว่าจำนวนเงินที่ได้รับ

"อีกอย่างพอพีนันต์มาผมจะต้องออกไปเรียน มีเรียนตอนสิบโมง"

"ชุดนี้อะนะ"

"ไม่ใช่สิ นี่ผมใส่มาช่วยพี่ดูห้อง" เขาว่า ค่อยโล่งอกหน่อยว่ารูปจะไม่สวมเสื้อผ้าโกลโกลโกลแบบนี้ไปมหา'ลัยจริงๆ

"แล้วรู้ได้ไงว่าฉันเข้ามาวันนี้"

"พี่รู้จักวิทยากรที่เรียกว่ากล้องวงจรปิดไหม" "ไอ้แวนกวนตีน เตี่ยตบแวนหัก "ผมตื่นมาฉี แล้วเดินผ่านจอ เห็นพี่เก็บของอยู่ชั้นบนเลยให้เพื่อนไปรับมาส่ง ไม่จำเป็นไม่ต้องบอกพ่อละ"

"อ้อ ใช่ อาจารย์ไปสัมภาษณ์ เพื่อนมีรถเหร"

"มีครับ แต่พอกับพีนันต์ไม่ค่อยชอบให้ไปรับนอกเมือง ถ้าจากร้านไปมหา'ลัยก็พอได้ ระยะทางสั้น แล้วก็รถติดอีกต่างหาก"

"ทำไมไม่ขึ้นบีทีเอสวะ"

"มอเตอร์ไซค์ไวกว่าบีทีเอสนี่หว่า"

เข้าใจเลยทำไมอาจารย์ไม่ชอบให้เพื่อนไปรับ รูปตัวบางจนเหมือนจะปลิวไปกับลมได้ ไม่รู้ว่าถ้าเพื่อนทำตกไว้ข้างถนนจะทันรู้ตัวหรือเปล่า

"แต่เพื่อนผมเขี่ยยิ่งกว่ามอ"ไซค์วินแถวนี่อีก"

ผมพยักหน้าให้ความภูมิใจของเด็กหนุ่ม ยุติบทสนทนาและการแสดงความคิดเห็นด้วยการหันหน้าเข้าผนัง ผนังที่บางส่วนเป็นอิฐ บางส่วนเป็นไม้ประดับด้วยสติ๊กเกอร์รูปดาวเรืองแสงซึ่งเมื่อสว่างไสวก็ไม่เห็นร่องรอย

ห้องนี้เต็มไปด้วยฝุ่น มีหยากไย่ขึ้นตามหัวมุม ที่สะอาดหน่อยเห็นจะเป็นมุมเก็บไม้กวาดเพราะขยับเข้าออกเยอะกว่าใคร ผมรื้อถังใส่น้ำสำหรับ

ซักล้าง กะละมัง ไม้ถูพื้น ไม้ขัดหยากไย่ ไม้ขัดขนไก่ ราวตากผ้าเล็กๆ และ
ผ้าขี้ริ้วออกมาด้านนอก เสียงผีทำดั่งเมื่อรูปแยกตัวไปเก็บของจากชั้นสอง
ตาม จากห้องใต้บันไดได้ยินเสียงเอ็ดอาดของไม้ที่รับแรงกดชัดเจน ผม
กำจัดหยากไย่เป็นอย่างแรก จากนั้นก็กวาดพื้น จัดการกับฝุ่นผงกองเบ้อเริ่ม
ขณะที่รูปวิ่งขึ้นลงสองชั้นไปมา

"พีมีแพนปะ"

รูปถาม เขาหยิบเครื่องใช้ส่วนตัวของผมมาหมด นิ่งเหมือนเป็นซาก
หมากฝรั่งถูกเคี้ยวข้างกะละมัง สภาพย่อยยับราวกับถูกสิ่งวิบัติพื้นสามสิบที่

"เคยมี"

เสียงน้ำหยดจากผ้าขี้ริ้วเปียกลงน้ำดังจ๊อก ละอองน้ำกระเซ็นถูกตัว
เด็กหนุ่ม รูปขยับตัวหนีทั้งที่เหงื่อท่วม ท่าทางสกปรกไม่ต่างกัน

"ตอนนี้ไม่มีหรอก"

"ไม่ว่า"

"ไม่ว่ามีแพนได้ด้วยเหรอ"

รูปดันแว่นขึ้นขีดตา ปาดเหงื่อที่ไหลจากโหมมด้วยหลังมือ ไม่มีฝุ่น
กวนใจแล้ว เขาถอดผ้าปิดปากได้สบาย แต่ผมยังต้องจัดการรูปห้องอีกรอบ
ให้เรียบร้อยก่อนเอาอุปกรณ์ทั้งหมดไปเก็บไว้หลังร้าน

"ก็เรียน เด็กเรียนก็ทำงานให้พ่อนาย จะเอาเวลาที่ไหนไปดูแลคนอื่น
ทำไม มีหรือไฉนนะ"

รูปสายหัวจนเหงื่อสะบัด เป็นภาพของเด็กที่ไม่น่าเชื่อว่าอายุต่างกัน
ไม่กี่ปี

"ไม่เล่าอะ เรื่องส่วนตัว"

ด่ากูเสือกทั้งที่เสือกเรื่องของกูก่อนอีก

"ชิงด้วยปะเนี่ย"

"บ้าหรือพี" เขาทำตามปะหลับปะหลือกเหมือนกลัวพอมมาได้ยิน แต่ก็
กระซิบถามเสียงเบา "พีเคยแล้วเหรอ"

"ก็ธรรมชาติปะวะ ตอนมัธยมไม่มีใครพาไปขึ้นครูบ้างหรือไง"

"ไม่มีอะ ผมอยู่สาธิตฯ ของมหา'ลัยที่พอสอน เลิกเรียนก็กลับบ้านพร้อมกัน เติ่งไปไหนมาไหนเองตอนเรียนมหา'ลัย แต่ก็ไม่เคยกลับบ้านดึกเลย ถ้าต้อง ทำกิจกรรมดึกหรืออ่านหนังสือจะค้างที่นี่ แต่ว่าพี่นั่นก็คุ้มแฉ"

กูบไม่ได้ออกด้วยรูปประโยคแต่สัมผัสได้ถึงความอยากรู้อยากเห็น ผมทำความสะอาดห้องเสร็จแล้ว นั่งยองข้างๆ เพื่อกระซิบเสียงเบา

"ไว้พาไป ตอบแทนที่ช่วยเก็บของวันนี้"

แก้มของเด็กหนุ่มแดงปลั่งจากเลือดที่สูบฉีดเต็มที่ ในที่แรกที่แดง เพราะเหนื่อย กลับเป็นแดงเพราะเหนื่อย กูบไม่ตอบ เม้มปาก มองไปทางอื่น ที่ผ่านมาคงเป็นเด็กดีที่อยู่ในกรอบจนเคยชิน เมื่อพูดถึงเรื่องอันชั้ดศีลธรรม แล้วก็มีปฏิกิริยารุนแรงจนสังเกตได้

"จริงๆ นะ พี่พูดแล้วนะ แต่ว่า...อย่าให้พี่นั่นรู้นะ"

"นินทาอะไรกู" เสียงนั้นทำเอาเด็กหนุ่มสะดุ้งโหยง เป็นเสียงที่ดังหลังจาก ประตูร้านถูกเปิดออกไม่ถึงนาที แล้วชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ไหล่กว้าง ผมยาว ประบาก็เข้ามา เขาสวมหมวกกันน็อคสำหรับปั่นจักรยาน เมื่อมองออกไป ด้านนอกก็เห็นจักรยานหน้าใหม่จอดล็อกล้อใกล้ๆ กระจ่างต้นไม้สีแดงจิ้งจอก

"หวัดดีครับ"

"อืม เด็กที่จะมาช่วยดูไอ้กูบใช่ไหม"

"ผมมาดูไซนซินค้า"

ที่เป็นพวกของไอ้เตี้ย รับมาขาย หมายถึงงานอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการประยุกต์ วิทยาศาสตร์ของอาจารย์ด้วย

"ก็ด้วยแหละ ก้องใช่ไหม"

"มังกร" กูบแทรกบทสนทนา แต่ผมไม่มายด์ เรียกอะไรก็ได้ ก้องกิดราก่อน แบบที่เจ้าตัววาก็ได้

"ครับ พี่นั่นตีไซ้ไหมครับ ไซ้เปี้ยกนี่เล่าให้ผมฟังเรื่องพี่เยอะเลย"

"อย่าไปฟังมันมาก เด็กพ่อเจ๊อ" พี่นั่นยิ้มมุมปาก ผลักหัวกูบจนเซไป อีกข้าง "แล้วเรานะ ยังไม่อาบน้ำอีก มีเรียนไม่ไซ้หรือไง"

"เนี่ย เป็นแบบเนี่ย" กูบกระซิบ ผมเข้าใจความจุกจิกเกินเบอร์ของลูกจ้างร้าน

กับความเอื่อยเอื่อยเกินพอดีของเด็กหนุ่ม ฟินันต์เหลือบมองด้วยหางตา
ดูก็ถูกเดินขึ้นห้องน้ำชั้นสองโดยไม่อึดอัด

"ดูๆ มันหน้อยก็ดี เข้ามาทำงานของอาจารย์ก็จริง แต่พี่เลี้ยงเด็กนี่
ก็เป็นงานที่เลี้ยงไม่ได้ วันนี้เก็บของให้เรียบร้อยก่อนแล้วกัน ยังไม่ต้องช่วย
ที่ร้าน"

ลูกจ้างรุ่นพี่ว่า เขารวบผมด้วยหนังยางสีดำ เผยให้เห็นสันกรามและ
รูปคางที่สวยราวถูกปั้นแต่งมาชัดเจน ฟินันต์ไม่ใช่คนหล่อพิมพ์นิยม แต่
โดยรวมมีเสน่ห์เป็นอัตลักษณ์ ผมไม่แปลกใจที่ธูปจะบอกว่าเขาได้เงินจาก
การเป็นนักร้องเยอะกว่าบาริสต้า

"งั้นเดี๋ยวผมเคลียร์ตรงนี้ออกก่อนนะพี่ แล้วขอไปจัดของในห้องต่อ
ข้างบนที่ห้องทำงานของอาจารย์ไว้"

เขาสะบัดมือไล่ เริ่มเตรียมเปิดร้านด้วยการเปิดตู้เย็นแช่เครื่องดื่มที่มี
ในห้องใต้บันไดได้ยินเสียงน้ำไหลจากห้องน้ำด้านบนที่อยู่เยื้องกัน หมุน
บานเกล็ดพัดลมดูดอากาศให้กว้างขึ้น แสงจากด้านบนนอกลอดเข้ามาเป็น
รูปวงกลม กะพริบตามการทำงานของใบพัด เหนือท่อมร่างผมไม่แพ้เจ้าเด็กนั้น
กระนั้นวันแรกสำหรับโชคชั้นที่หนึ่งยังไม่มีที่ท่าว่าจะจบลงง่าย ๆ อยู่ดี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623389.html>